

กระทรวงศึกษาธิการ
MINISTRY OF EDUCATION

รายงาน

นโยบายการตรวจราชการและติดตามประเมินผลการจัดการศึกษา
ของกระทรวงศึกษาธิการ รอบที่ 2 ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567

นโยบายลดภาระนักเรียนและผู้ปกครอง

2.3 พัฒนาระบบการแนะแนวการเรียน (COACHING)
และเป้าหมายชีวิตให้เป็นรูปธรรม

สำนักงานศึกษาธิการ จังหวัดเชียงราย

งานสนับสนุนการตรวจราชการ
กลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผล

57/33 หมู่ 22 ถ.เวียงบูรพา ต.รอบเวียง
อ.เมืองเชียงราย จ.เชียงราย 57000

นโยบายการตรวจราชการและติดตามประเมินผลการจัดการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ
รอบที่ ๒ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗

นโยบาย	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
๑. ลดภาระครูและบุคลากรทางการศึกษา	
๑.๑ พัฒนาวิธีการประเมินวิทยฐานะครูและบุคลากรทางการศึกษา มุ่งผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเป็นสำคัญ	สพฐ. / สอศ. / สกร. / ก.ค.ศ.
๑.๒ พัฒนาหลักเกณฑ์ วิธีการแต่งตั้ง โอน ย้ายของครูและบุคลากรทางการศึกษา ให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ในภูมิภาค ที่ตรงกับความสามารถของตนเอง เน้นพิจารณาด้วยความโปร่งใสและไม่มีการทุจริตคอร์รัปชัน	สพฐ./ สอศ., /สกร., /สช. / ก.ค.ศ.
๑.๓ แก้ไขปัญหาหนี้สินครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เห็นผลเป็นรูปธรรม	สป. / สพฐ. / สอศ. / สกร. / สช. / ก.ค.ศ.
๑.๔ จัดหาอุปกรณ์การสอนและสวัสดิการให้เพียงพอและเหมาะสม	สพฐ. / สอศ. / สช.
๒. นโยบายลดภาระนักเรียนและผู้ปกครอง	
๒.๑ เรียนได้ทุกที่ ทุกเวลา (Anywhere Anytime) เรียนฟรี มีงานทำ “ยึดผู้เรียน เป็นศูนย์กลาง” มีระบบหรือแพลตฟอร์มการเรียนรู้ โดยผู้เรียน ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย เพื่อสร้างความเสมอภาคทางการศึกษา	สพฐ. / สอศ./สกร./สช.
๒.๒ จัดให้มีโรงเรียนคุณภาพ ๑ โรงเรียน ต่อ ๑ อำเภอ	สพฐ.
๒.๓ พัฒนาระบบการแนะแนวการเรียน (Coaching) และเป้าหมายชีวิต ให้เป็นรูปธรรม	สพฐ. / สอศ. / สกร. / สช.
๒.๔ การจัดทำระบบวัดผลรองรับมาตรฐานวิชาชีพ (Skill Certificate) ผู้เรียนสามารถเรียนเพิ่ม เพื่อรับประกาศนียบัตรในการประกอบอาชีพ	สอศ. / สช. / สกร. / สกศ.
๒.๕ การจัดทำระบบวัดผลเทียบระดับการศึกษา และประเมินผลการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนที่มีความสามารถเป็นเลิศ ไม่ต้องเสียเวลาเรียนในระบบ ประหยัดเวลาและประหยัดค่าใช้จ่าย	สพฐ. / สอศ. / สกร. / สช.
๒.๖ ผู้เรียนเรียนรู้และมีรายได้ระหว่างเรียน จบแล้วมีงานทำ (Learn to Earn)	สพฐ. / สอศ. / สกร.

แบบเก็บข้อมูลติดตามผลการดำเนินงานตามนโยบายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
การตรวจราชการและติดตามประเมินผลการจัดการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ
รอบที่ ๒ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗

นโยบายการตรวจฯ : การลดภาระนักเรียนและผู้ปกครอง

**นโยบายที่ ๗ พัฒนาระบบการแนะแนวการเรียน (Coaching) และเป้าหมายชีวิตให้เป็นรูปธรรม
ข้อมูลเชิงปริมาณ**

ประเด็นการเก็บข้อมูล

๑. จำนวนครูที่สำเร็จการศึกษาสาขาจิตวิทยาและการแนะแนว หรืออื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
๒. จำนวนครูที่ได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถแนะแนวผู้เรียน และ
ชี้แนะ (Coaching)
๓. จำนวนผู้เรียนที่ได้รับการแนะแนว และชี้แนะ (coaching) ที่สอดคล้องตามพัฒนาการ
ตามช่วงวัย

คำชี้แจง :

๑. ครูที่ได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ ความเข้าใจ และสมรรถนะในการแนะแนวผู้เรียน และ
ชี้แนะ (Coaching) หมายถึง ครูที่ได้รับการพัฒนาจากหน่วยงานต้นสังกัด หรือหน่วยงานภายนอก ให้มีความรู้
ความเข้าใจ และสมรรถนะในการแนะแนว ชี้แนะ (Coaching) และให้คำปรึกษาผู้เรียนให้สามารถอยู่ใน
สถานศึกษาและใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข
๒. ผู้เรียนได้รับการแนะแนว และชี้แนะ (coaching) ที่สอดคล้องตามพัฒนาการตามช่วงวัย
หมายถึง ผู้เรียนที่ได้รับการแนะแนวและชี้แนะให้ค้นพบเป้าหมายในชีวิต ทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตตาม
ความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน

รายการเก็บข้อมูลนโยบายที่ ๒.๓

๑. จำนวนครูทั้งหมด จำนวน คน (* ข้อมูลจากระบบฯ)
๒. จำนวนครูที่สำเร็จการศึกษาในสาขาจิตวิทยาและการแนะแนว หรืออื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
จำนวน ๓๑๒ คน
๓. จำนวนครูที่ได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถแนะแนวผู้เรียน และ
ชี้แนะ (Coaching) จำนวน ๒๒๘๒ คน
๔. จำนวนผู้เรียนทั้งหมด จำนวน คน (* ข้อมูลจากระบบฯ)
๕. จำนวนผู้เรียนที่ได้รับการแนะแนว และชี้แนะ (coaching) ที่สอดคล้องตามพัฒนาการ
ตามช่วงวัย จำนวน ๕๓๐๕๖ คน

หมายเหตุ รายงานข้อมูล ๑ - ๕ จำแนกตามสังกัด

ตารางการจัดเก็บข้อมูลนโยบายที่ ๗

แสดงจำนวนครูที่สำเร็จการศึกษาสาขาจิตวิทยา/และการแนะแนว หรืออื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
และได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ ความเข้าใจ สามารถแนะแนวผู้เรียน และชี้แนะ (Coaching) และจำนวน
ผู้เรียนที่ได้รับการแนะแนว และชี้แนะ (coaching) ที่สอดคล้องตามพัฒนาการตามช่วงวัย

สังกัด	ครู			ผู้เรียน	
	จำนวนครูทั้งหมด (คน) (* ข้อมูลจากระบบฯ)	จำนวนครูที่สำเร็จการศึกษาในสาขาจิตวิทยาและการแนะแนว หรืออื่นๆที่เกี่ยวข้อง (คน)	จำนวนครูที่ได้รับ การพัฒนาให้มีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถแนะแนวผู้เรียนและชี้แนะ (Coaching) (คน)	จำนวนผู้เรียนทั้งหมด (คน) (* ข้อมูลจากระบบฯ)	จำนวนผู้เรียนที่ได้รับการแนะแนว และชี้แนะ (coaching) ที่สอดคล้องตามพัฒนาการตามช่วงวัย (คน)
สพป.ชร.๑		๖๖	๓๒๗		๔๔๖๓
สพป.ชร.๒		๓๕	๓๒๗		๖๘๑๘
สพป.ชร.๓		๒๓	๔๑๑		๙๔๐๖
สพป.ชร.๔		๕๔	๒๘๖		๔๙๕๔
สพม.ชร.		๔๑	๔๔๑		๑๗๐๕๔
ศกศ.		๐	๐		๐
สอจ.		๕	๑๖		๒๙๘๒
สกร.		๔๐	๑๕๒		๒๔๑๖
สช.		๔๘	๓๒๒		๔๙๖๓
รวม		๓๑๒	๒๒๘๒		๕๓๐๕๖

หมายเหตุ...
 สพป.ชร.๑ รายงานจำนวน ๗๗ โรงเรียน
 สพป.ชร.๓ รายงานจำนวน ๘๓ โรงเรียน
 สพม.ชร. รายงานจำนวน ๒๘ โรงเรียน
 สอจ. รายงานจำนวน ๑๑ โรงเรียน
 สช. รายงานจำนวน ๔๐ โรงเรียน

สพป.ชร.๒ รายงานจำนวน ๑๐๓ โรงเรียน
 สพป.ชร.๔ รายงานจำนวน ๗๒ โรงเรียน
 ศกศ. รายงานจำนวน ๐ โรงเรียน
 สกร. รายงานจำนวน ๑๙ โรงเรียน

ข้อมูลเชิงคุณภาพ

นโยบายที่ ๗ พัฒนาระบบการแนะแนวการเรียน (Coaching) และเป้าหมายชีวิตให้เป็นรูปธรรม

๗.๑ การวิเคราะห์สถานการณ์ในพื้นที่ ในการขับเคลื่อนการดำเนินการพัฒนาระบบการแนะแนวการเรียน (Coaching) และเป้าหมายชีวิตให้เป็นรูปธรรม

การพัฒนาระบบการแนะแนวการเรียนในจังหวัดเชียงรายที่เกิดขึ้นประกอบด้วยหลายด้านสำคัญ โดยเน้นที่การปรับปรุงหลักสูตรและการพัฒนาความสามารถของครูผู้สอนอย่างต่อเนื่อง โรงเรียนพยายามปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับบริบทท้องถิ่นและความต้องการของนักเรียน นอกจากนี้ยังส่งเสริมทักษะชีวิตและอาชีพ การใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอน และการประเมินผลการดำเนินงานของหลักสูตรเป็นประจำ

ในด้านของการพัฒนาครู โรงเรียนจัดอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะในการแนะแนว รวมถึงการใช้สื่อออนไลน์และการ coaching เพื่อเสริมสร้างทักษะการให้คำปรึกษา ครูยังได้รับการสนับสนุนในการจัดกิจกรรมแนะแนวและการเรียนรู้จากประสบการณ์การทำงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญ

นอกจากนี้ ระบบการแนะแนวยังเน้นการจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะ การดูแลนักเรียนรายบุคคล และการสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก เช่น โรงพยาบาลหรือสถานีดำรง เพื่อดูแลนักเรียนอย่างครบวงจร รวมถึงการให้คำปรึกษาและการประสานงานกับผู้ปกครองเพื่อช่วยนักเรียนในการตัดสินใจและแก้ไขปัญหาส่วนตัว

การพัฒนาระบบนี้มีปัญหาหลัก เช่น การขาดข้อมูลที่ครอบคลุม การขาดความรู้ของครู และความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งได้รับการแก้ไขผ่านการอบรม การสร้างความร่วมมือ และการบูรณาการการแนะแนวกับหลักสูตรอย่างเป็นระบบ

๗.๒ ผลการดำเนินการขับเคลื่อนนโยบายฯ พัฒนาระบบการแนะแนวการเรียน (Coaching) และเป้าหมายชีวิตให้เป็นรูปธรรม

๑) การพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ให้มีทักษะที่เหมาะสมและจำเป็นต่อการดำรงชีวิต ตอบสนองต่อความสนใจและความต้องการของผู้เรียน

๑. การปรับปรุงหลักสูตรตามบริบทท้องถิ่น

- โรงเรียนจะปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับบริบทและวัฒนธรรมของท้องถิ่น เช่น การจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นที่เน้นการเรียนรู้เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมของชุมชน เช่น การสอนเกี่ยวกับการทำอาหารพื้นบ้านหรือการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลท้องถิ่น

๒. การพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของผู้เรียน

- โรงเรียนจะทำการสำรวจความสนใจและความต้องการของนักเรียน เช่น การเปิดวิชาเลือกเพิ่มเติมในด้านที่นักเรียนสนใจ เช่น วิชาศิลปะ การเขียนโปรแกรม หรือการทำธุรกิจ เพื่อให้การเรียนรู้มีความหมายและเชื่อมโยงกับความสนใจของนักเรียน

๓. การปรับปรุงหลักสูตรด้านทักษะชีวิตและอาชีพ

- โรงเรียนจะเน้นการพัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการทำงาน เช่น การสอนทักษะการสื่อสาร การทำงานเป็นทีม และการแก้ปัญหา โดยอาจมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการทำงานกลุ่มหรือการฝึกอบรมทักษะอาชีพ เช่น การจัดเวิร์กช็อปการทำอาหารหรือการซ่อมบำรุง

๔. การใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอน

- โรงเรียนอาจนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในการปรับปรุงหลักสูตร เช่น การใช้สื่อการสอนออนไลน์หรือการเรียนรู้ผ่านแพลตฟอร์มดิจิทัล เช่น การใช้ Google Classroom หรือ Zoom ในการเรียนการสอน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้

๕. การพัฒนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง

- โรงเรียนจะมีการปรับปรุงหลักสูตรทุกปีการศึกษา โดยมีการประเมินและรายงานผลการใช้หลักสูตร เช่น การจัดประชุมเพื่อประเมินผลการเรียนการสอนและการปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมกับสถานการณ์และความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไป

๖. การอบรมและพัฒนาครู

- โรงเรียนจะจัดอบรมให้กับครูเพื่อให้มีความรู้และทักษะในการสอนตามหลักสูตรใหม่ เช่น การอบรมเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีในการสอนหรือการพัฒนาทักษะการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

๗. การบูรณาการเนื้อหาหลักสูตร

- โรงเรียนอาจมีการบูรณาการเนื้อหาหลักสูตรจากหลายวิชาเข้าด้วยกัน เช่น การจัดโครงการที่นักเรียนต้องใช้ความรู้จากวิชาต่างๆ มาประยุกต์ใช้ในการทำงาน เช่น โครงการวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

๒) การส่งเสริมและพัฒนาครูผู้สอนให้มีความรู้ ความสามารถ และสมรรถนะในการแนะแนวผู้เรียน

๑. การอบรมและสัมมนา: จัดให้มีการอบรมเพื่อพัฒนาความรู้เกี่ยวกับการแนะแนว เช่น การอบรมเกี่ยวกับจิตวิทยาเด็กวัยรุ่น การแนะแนวการศึกษาต่อ และการใช้ชีวิตประจำวัน
๒. การเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์: ส่งเสริมให้ครูเข้าร่วมการเรียนรู้ผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ ซึ่งสามารถเข้าถึงข้อมูลและความรู้ใหม่ ๆ ได้อย่างสะดวก
๓. การจัดกิจกรรมแนะแนว: ให้ครูมีโอกาสดำเนินกิจกรรมแนะแนวร่วมกับนักเรียน เช่น การจัดกิจกรรมกลุ่มเพื่อช่วยนักเรียนค้นหาความสนใจและทักษะของตนเอง
๔. การ Coaching: ส่งเสริมให้ครูมีการเรียนรู้จากการทำงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญหรือครูที่มีประสบการณ์ เพื่อพัฒนาทักษะการแนะแนวอย่างมีประสิทธิภาพ
๕. การพัฒนาคู่มือหรือเอกสารแนะแนว: จัดทำคู่มือหรือเอกสารที่มีข้อมูลเกี่ยวกับการแนะแนว เพื่อให้ครูสามารถใช้เป็นแนวทางในการทำงาน

๓) การจัดให้มีระบบการแนะแนว และการดูแลช่วยเหลือผู้เรียน

๑. การจัดตั้งหน่วยงานแนะแนวการศึกษาและอาชีพ: โรงเรียนมีการจัดตั้งหน่วยงานที่มีครูแนะแนวที่มีความรู้ความสามารถในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพที่เหมาะสม เช่น การจัดสัมมนาเกี่ยวกับการเลือกอาชีพในอนาคต
๒. ระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนรายบุคคล: มีการจัดระบบที่ให้ความสำคัญกับการดูแลนักเรียนแต่ละคน โดยมีการเยี่ยมบ้านและติดตามความก้าวหน้าของนักเรียน เช่น การเยี่ยมบ้านนักเรียนทุกภาคเรียน เพื่อประเมินสถานการณ์และให้การช่วยเหลือ
๓. การจัดกิจกรรมแนะแนวในชั้นเรียน: มีการจัดกิจกรรมแนะแนวในชั้นเรียนอย่างต่อเนื่อง เช่น การจัดกิจกรรมแนะแนวสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง เพื่อให้นักเรียนสามารถปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ได้

๔. **การให้คำปรึกษาส่วนบุคคล:** มีการจัดบริการให้คำปรึกษาส่วนบุคคลเพื่อช่วยนักเรียนในการตัดสินใจเกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพ เช่น การจัดห้องแนะแนวที่นักเรียนสามารถเข้ามาปรึกษาได้
๕. **การสร้างความร่วมมือกับครู ผู้ปกครอง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง:** มีการสร้างความร่วมมือเพื่อให้การดูแลช่วยเหลือเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การประสานงานกับผู้ปกครองในการติดตามพัฒนาการของนักเรียน
๖. **การจัดระบบข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับนักเรียน:** มีการจัดทำข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนเพื่อใช้ในการวางแผนการช่วยเหลือ เช่น การรวบรวมข้อมูลนักเรียนรายบุคคลอย่างเป็นระบบ

๔) การประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการแก้ไขปัญหาของผู้เรียน

๑. **วิเคราะห์ปัญหา:** เริ่มต้นด้วยการกำหนดปัญหาที่ต้องการแก้ไขให้ชัดเจน รวมถึงการวิเคราะห์สาเหตุและผลกระทบที่เกิดขึ้น
๒. **ระบุหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง:** ศึกษาและระบุหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหานั้น ๆ ซึ่งอาจรวมถึง:
 - โรงเรียน
 - สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
 - สถาบันอุดมศึกษา
 - องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
 - ภาคเอกชน
 - ชุมชน
๓. **สร้างเครือข่ายความร่วมมือ:** การสร้างเครือข่ายระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ เช่น โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพ, สถานีตำรวจ, และคณะกรรมการสถานศึกษา เพื่อร่วมกันจัดกิจกรรมและสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียน
๔. **กำหนดบทบาทและความรับผิดชอบ:** การชัดเจนในบทบาทและความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงาน จะช่วยให้การทำงานร่วมกันมีประสิทธิภาพมากขึ้น
๕. **จัดทำแผนปฏิบัติการ:** วางแผนการดำเนินงานร่วมกัน โดยมีการสื่อสารและแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างหน่วยงาน
๖. **ติดตามและประเมินผล:** มีการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอ เพื่อปรับปรุงและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น
๗. **การสื่อสารกับผู้ปกครองและชุมชน:** สื่อสารให้ผู้ปกครองและชุมชนรับรู้ถึงแนวทางการดำเนินงานร่วมกัน และเปิดรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

หน่วยงานที่มีการประสานความร่วมมือ ได้แก่:

- โรงเรียน
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
- โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพ
- สถานีตำรวจ
- องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- คณะกรรมการสถานศึกษา
- ผู้ปกครองและชุมชน

๗.๓ ปัญหาอุปสรรค แนวทางการแก้ไขปัญหา และผลที่คาดว่าจะได้รับ

ปัญหา/อุปสรรค	แนวทางการแก้ไขปัญหา	ผลที่คาดว่าจะได้รับ
<p>ข้อมูลนักเรียนที่ไม่ครอบคลุม - ข้อมูลที่มีอยู่ไม่เพียงพอในการดูแลและช่วยเหลือนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ</p>	<p>การอบรมและพัฒนาครู: ส่งเสริมให้ครูเข้ารับการอบรมเพื่อพัฒนาทักษะด้านการแนะแนวและการให้คำปรึกษา ซึ่งจะช่วยให้ครูมีความรู้และความสามารถในการช่วยเหลือนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น</p>	<p>การช่วยเหลือและดูแลนักเรียนอย่างทั่วถึง: นักเรียนทุกคนจะได้รับ การดูแลตามศักยภาพและบริบทของโรงเรียน ซึ่งจะช่วยให้พวกเขาได้รับการสนับสนุนที่เหมาะสม</p>
<p>การขาดความรู้และทักษะของครู - ครูและบุคลากรขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการแนะแนวผู้เรียน ซึ่งส่งผลต่อการให้คำปรึกษาและการช่วยเหลือนักเรียน</p>	<p>การสร้างเครือข่ายกับผู้ปกครอง: จัดกิจกรรมที่เชิญผู้ปกครองเข้ามาประชุมเพื่อสร้างความเข้าใจในการแนะแนวทางการเรียนและเป้าหมายอาชีพในอนาคต</p>	<p>สัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน: การสร้างสัมพันธภาพที่ดีจะช่วยให้นักเรียนรู้สึกสบายใจในการเข้าหาครูเพื่อขอคำปรึกษาและการช่วยเหลือ</p>
<p>การขาดการบูรณาการกับหลักสูตรการเรียนการสอน - ระบบแนะแนวอาจไม่สอดคล้องกับหลักสูตรการเรียนการสอน ทำให้ไม่สามารถเสริมสร้างการเรียนรู้และพัฒนานักเรียนได้อย่างเต็มที่</p>	<p>การจัดการทรัพยากรและเครื่องมือที่จำเป็น: การจัดการทรัพยากรและเครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการแนะแนว เช่น ซอฟต์แวร์การจัดการการเรียนรู้</p>	<p>การเรียนรู้อย่างมีความสุข: นักเรียนจะสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีความสุขและได้รับการส่งเสริมพัฒนาเต็มตามศักยภาพอย่างรอบด้าน</p>
<p>ปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคลและสุขภาพจิต - นักเรียนมีความแตกต่างหลากหลายและบางคนมีปัญหาด้านสุขภาพจิต ซึ่งต้องการการดูแลและการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล</p>	<p>การปรับปรุงนโยบายและแนวทางการทำงานร่วมกัน: ปรับปรุงนโยบายและแนวทางการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงาน เพื่อให้การช่วยเหลือนักเรียนมีความต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ</p>	<p>การมีเป้าหมายในชีวิตที่ชัดเจน: นักเรียนจะสามารถวางแผนการดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งจะช่วยให้พวกเขามีทิศทางในอนาคต</p>
<p>การขาดความร่วมมือจากผู้ปกครอง - ผู้ปกครองบางส่วนไม่ยอมรับในความบกพร่องของลูกหลาน ทำให้ไม่สามารถให้การสนับสนุนได้อย่างเต็มที่</p>	<p>การสร้างทีมงานที่มีความเชี่ยวชาญ: จัดตั้งทีมงานหรือคณะกรรมการที่มีความเชี่ยวชาญหลายด้าน เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนได้อย่างรอบด้าน</p>	<p>การมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง: ผู้ปกครองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะมีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพนักเรียนอย่างเข้มแข็งและจริงจัง</p>
		<p>การลดช่องว่างระหว่างครูและนักเรียน: การดูแลช่วยเหลือที่มีประสิทธิภาพจะช่วยลดช่องว่างระหว่างครูและนักเรียน ทำให้การเข้าถึงการช่วยเหลือเป็นไปได้ง่ายขึ้น</p>

๗.๔ ปัจจัยแห่งความสำเร็จ

๑. การสนับสนุนจากผู้บริหาร: ผู้บริหารโรงเรียนต้องตระหนักถึงความสำคัญของการแนะแนวและให้การสนับสนุนในการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง
๒. การอบรมและพัฒนาทักษะของครู: การฝึกอบรมและพัฒนาทักษะอย่างต่อเนื่องแก่ครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้องช่วยให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
๓. การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและชุมชน: การมีส่วนร่วมจากผู้ปกครองและชุมชนในการพัฒนานักเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความสำเร็จ
๔. การใช้ข้อมูลในการวิเคราะห์: การใช้ข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ความต้องการและปัญหาของผู้เรียนช่วยในการพัฒนาแนวทางการแนะแนวที่เหมาะสม
๕. การสร้างวัฒนธรรมในโรงเรียน: การสร้างวัฒนธรรมที่ให้ความสำคัญกับการตั้งเป้าหมายชีวิตและการพัฒนาทักษะที่จำเป็น
๖. การประเมินและปรับปรุงระบบ: การประเมินผลการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอเพื่อปรับปรุงและพัฒนาาระบบให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๗.๕ ข้อเสนอแนะ

๑. การวางแผนและกำหนดนโยบายที่ชัดเจน: ควรมีการวางแผนที่ชัดเจนในการพัฒนาระบบการแนะแนวเพื่อให้มีทิศทางที่แน่นอน
๒. การพัฒนาทักษะและการอบรมครูแนะแนวอย่างต่อเนื่อง: ควรมีการฝึกอบรมเพิ่มเติมเพื่อเพิ่มทักษะของครูในด้านการแนะแนวและโค้ช
๓. การใช้เทคโนโลยีและเครื่องมือในการแนะแนว: การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการสนับสนุนการแนะแนวจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษา
๔. การสร้างความร่วมมือที่แข็งแกร่ง: ควรสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกและชุมชนเพื่อเพิ่มการสนับสนุนแก่ผู้เรียน
๕. การประเมินผลและปรับปรุงระบบอย่างต่อเนื่อง: ควรมีการประเมินผลการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอเพื่อปรับปรุงและพัฒนาาระบบให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๖. การจัดสรรบุคลากรด้านการแนะแนว: ควรมีการจัดสรรบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในการแนะแนว เพื่อให้การบริการมีคุณภาพ

๗.๖ รูปแบบ แนวทาง หรือนวัตกรรม ที่คิดว่าเป็นต้นแบบหรือแบบอย่างที่ดี (ถ้ามี)

ไม่มี